

היליון מס' 1811 * י"ד בתשרי תשס"ב * 20 בספטמבר 2002

(sachlav@kfar-hanassi.org.il)

(אני לא יודע אם תקבלו את דיגי של השבוע. יש לנו בעיה רצינית כאן, כנראה פריצה של האקרים המשבשים את המערכות ובעיקר את הדואר. גם האתרים של כפר הנשיא אינם נגישים כרגע - TIT-א.)

לאורך הים

מילים ולחן: איילה אשרוב / עיבוד: צור בן זאב

תגיד לי איך לעצור את הדמעות
תגיד לי איפה יש עולם אחר לחיות
תגיד לי למה אין אמת רק הזיות
אז למה לנסות ולהמשיך עכשיו לבכות.

לאורך הים
אין גלים יש עולם
שנשבר לרסיסים על המזח.

תגיד לי איך לעצור את הדמעות
תגיד לי איפה יש עולם אחר לחיות
כשאנשים רצים אל תופת כמו אל ים
אני ארוץ אל תוך האש אם יחזרו משם.

תגיד לי איך עם המוות אתה חי
מסתיר הדמעות בכל לילה תגיד לי עד מתי
האש שקוראת לי לא נמצאת שם באמת
וזה שנעלם, האם ישוב או כבר מת?!

תגיד לי איך לעצור את הדמעות
תגיד לי איך....

בית כפר הנשיא
משתתף בצערם של

שושנה, ירדן, עדיה, אלעד ובני המשפחה עם מותו ללא עת של ניל (נחום) שרקי לאחר מחלה קשה

ניל

עשר שנים עברו מאז הפגישה הראשונה שלנו,
כשאני נכנס לכפר הנשיא ואתה שומר בשער.
שאלתי אותך היכן ירדן שרקי גרה - אז לא ידעתי שאתה אבא שלה.
ואתה בסבר פנים וחיוך, מסביר לי כיצד לנסוע ולהגיע אליה.

איש צנוע ושקט שיודע להסתפק במועט, יודע להפיק את הטוב וליהנות
מהדברים הקטנים, שלנו נראים לפעמים פעוטים וחסרי ערך.

ניל הסבא הכי טוב בעולם.
אני זוכר שדרור נולדה, באיזו עדינות ורוך החזקת אותה,
כמה גאווה ושמחה הייתה בך.

היו יכולים להיות לנו עוד כל כך הרבה רגעים של אושר,
אך המחלה הארורה לקחה לנו אותך.
אני יודע שאתה נמצא איתנו בעצים, בפרפרים, שאותם כל כך אהבת.

הרבה זיכרונות יש לנו ממך ניל -
טיולים בשבת בבוקר למשק הילדים, להאכיל את הדגים,
עץ הזית שנטעת עם דרור בט"ו בשבט.
הפרחים בחממה עם שמות "ילדי גן חצב" ששתלת יחד עם דרור,
שהם כבר מזמן חלק מאיתנו.

אני מביטיח לך שאנחנו נמשיך, ללמוד, לגדול, לאהוב, להיות האחד עם השני,
ולשמור על המשפחה שלך, שאותה כה אהבת והיית כל כך גאה בה.

נוח על משכבך בשלום איש יקר

אוהבים אותך וכבר מתגעגעים;

איתי, ירדן דרור ומאי.

אבא אהוב ויקר,

איך אומרים לך שלום,

איך אפשר להפרד ממך ככה סתם פתאום ולתמיד.

איך אומרים שלום לאדם שאני מכיר אותו מאז שאני זוכר את עצמי, שהיה שם לידי ובשבילי לאורך כל הדרך.

ביקשת לא לבכות ולהיות חזקים, פחדת שמישהו מאיתנו ישבר כשתלך,

אבא, אנחנו פה חזקים ביחד.

וכמו שאמרת בשיחות האחרונות:

שאין גן עדן ואין גיהנום שזה בסך הכל יצירה של אנשי הדת למען המאמינים, ושהנשמות פשוט מטיילות פה, מרחפות בינינו.

אבא, אני רואה אותך שוב בכל ניצן שנפתח, בכל פרח שפורח ובמשב הרוח הקלילה.

אזכור אותך תמיד.

שלך באהבה - אלעד.

יהיה זכרך ברוך ונשמתך בצרור החיים.

אבא שלי,

אבא אופטימי, אבא חכם, אבא אוהב ומתחשב.

אבא מופנם, אבא שקט, מתעניין, מבולבל, שואל.

אבא מסור עם עקרונות.

איש טוב, שלא הגיע לו הסבל הזהם

כמה אני רוצה לנצור מבפנים, את הרכות, את טוב הלב הזה,

את האופטימיות, את הראייה הכל-כך נקיה והפשוטה של החיים..

את היכולת ליהנות מהדברים הקטנים, באמת.

אבל הכי מהכל הייתי רוצה לראות אותך כאן,

בריא, מאושר, סבא, אבא,

פורח פה אתנו..

במלוא הדרך ויופיך כמו הסחלבים שגידלת..

שכמותם גם אתה עכשיו, "לראותם בלבד".

אוהבת אותך מאוד.

ירדן

אבא שלי

אתה הסחלב הכי מדהים שראיתי!
אתה פרח החיים.
לצבע של הפרח שלך - קשה למצוא שם.
אתה יחיד במינוך.

אבא,
קשה לי לדמיין את החיים שלי בלעדייך.
ואני חשה בחלל הגדול שנוצר כאן, מאז שהלכת.
בקשת ממני להיות חזקה ולשמור על אמא
והבטחתי שכך אעשה.
לא ידעתי עד כמה קשה תהיה הפרידה ממך.
תמיד אזכור אותך כמי שהיית כל חיי,
אבא שלי, גבוה, שקט, טוב לב, רך, מלטף, מופנם,
חכם, אוהב ובריא!

אבא,
לא ידעתי עד כמה קשה תהיה הפרידה ממך.
ואני כבר כל כך מתגעגעת אליך.

נוח על משכבך, סחלב מדהים.
ושתהיה נשמתך צרורה בצרור החיים.

love you
!!! Forever

עדיה.

ניל שלי של כל הימים - אדם

"מי שמפחד למות מפחד גם לחיות"
אמר פעם קלארק גייבל למרלין מונרו.

את המשפט הזה אני נוצרת בלבי כבר המון שנים.
שאולי יעזור לי לחיות ולמות.
אפילו הלכתי ללמוד להיות אחות, ליד הרופא שחשב אז, ויש שחושבים כך
גם היום - שהוא הסגן של אלוהים.

אבל הדבר הטוב ביותר שקרה לי בחיים הוא שפגשתי בניל שרקי.
ניל שחי את החיים בקבלה שלמה.
זרם איתם כאשר היו לו שיגרה, ולחם עליהם כשעמד בדרכו מוקש.
זה שידע ליהנות מה"דברים הקטנים".
שחי את החיים בעיניים פקוחות עד לרגע האחרון. שהיה אידיאליסט,
שהיה אוטודידקט.
ניל אהב את הטבע אהבה אמיתית. עזר לעצים ולפרחים לצמוח ולפרוח.

שמח עם כל ניצן שפרח, דישן השקה והיה צופה בפריחה ובקמילה, בכל בוקר מחדש. וקשוב לצורכיהם.

הוא לא היה צריך ללמוד מדיטציה והרפייה, כדי להתחבר או לכוון. ניל לא היה צריך אנשים סביבו שיגידו לו מי הוא או מה הוא שווה. הוא היה שווה כי אהב. הוא לא יצא למלחמות אודות אגו. לא זקוק היה לשיחות הקטנות, לשום הצגות ופוזות. הוא הרגיש שייך גם בלי שישב בשולחן לידם ודיבר איתו על כלום. הוא היה איש של אישה אחת, אבא של שלושה ילדים נפלאים, איש עבודה ואיש אדמה.

אנחנו עוברים יום יום ליד אדם ברחוב ואם לא עצרנו לרגע לא אמרנו שלום, לעולם לא נדע מה הפסדנו.

כאשר ניל חלה במחלת הסרטן לפני כ-12 שנים. הוא ביקש שאף אחד לא ידע על כך. כי מחלה זהו עניין אישי. הוא המשיך לתפקד ולחם בו בשקט האופייני לו בכוונה שלמה להביסו. הוא הצליח וזכה. תשע שנים תמימות לא הוסיף הסרטן להטרידו. לפני כשלוש שנים, - בקיבוץ אז התחיל "התקציב המשולב" ניל החל את מאבקו בסרטן שחזר אליו בעוצמה רבה אל תוך העצמות. הרבה כאב פיזי, הרבה כימותרפיה, חששות. ניל פוטר ממשתלת הערערים כי לא היה "מקצועי".

ניל ששתל את מטע האבוקדו הראשון, (והליצי) בכפר הנשיא, ריכז / ניהל את הענף במשך 15 שנים. שמר על השתילים הרכים מפני הצינה, הישקה, גזם, קטף, ושיווק. למד חקלאות במדרשת רופין. - הוא אדם לא מקצועי, כך אמרה לי אז מנהלת מש"א שנמסר לה מן הערערים. אני לא יודעת עם איזה כאב קשה היה לו להתמודד יותר.

אבל לא איש של כעסים הוא ניל. ניל הוא איש של עשייה ונתינה. תוך כדי הכאבים והמורפיום שקיבל, ההקאות מהכימותרפיה, והמבט החיובי לעתיד. החל ליצור את חלום חייו. הוא בנה חממה לסחלבים. למה סחלבים? כי הסחלב הוא פרח מיוחד, מפונק, אריסטוקרטי ממש, פרח יפה, הוא אתגר למישהו שרוצה לגדל אותו.

אלעד עזב את עבודתו אז במצפה הימים. ונרתם לעזור לאביו החולה להגשים את חלום חייו. אור של יצירה, היה בעיניו של האיש שלנו. הוא שירטט את החממה על גבי נייר, הוועדות אישרו והשכנים חתמו, - כשר למהדרין, יצאה המשימה לדרך. אבל - "יצר האדם הוא רע מנעוריו" - ואת זה לא אני אמרתי. אנשים הם אנשים, וצרי מוח ושכל ועין ופה, וחתמו שוב, והפכו המוסדות את דעתם, גם הזעיקו את פקח הבניה מהמועצה.

החממה לא תישאר ליד ביתנו. הפריע להם. החליטו שניל צריך להעביר אותה למקום - בפינה הכי מוכשרת במשק, - בין גלי אשפתות. ניל קיבל את הדין בשקט האופייני לו. הוא היה באמצע הקרב על הסרטן ולא הייתה לו האנרגיה לבזבז על מלחמות קטנות, שהיו חשובות לנשמתו. לפעמים

צריך היה להסיע אותו לשם. (בשמונת החדשים האחרונים לא ביקר בחממה כלל והיה מתוסכל מכך). אני כעסתי, עד שהמיצים געשו בקיבתי. נעלבתי מאוד בשביל ניל.

ניל הבריא וקיבל עליו עבודה חדשה, את הטיפול (אני בכוונה לא אומרת ניהול) בפארק זיו.

שנה וחצי לאחר מכן שוב תקפה אותו המחלה, הפעם באכזריות רבה. המלחמה הייתה קשה מנשוא. המחלה עברה טרנספורמציה והפכה להיות מאוד אלימה. אם לא יקבל טיפול אלימים ימות. אם כן - יש סיכוי שיחיה.

נִיל הַחֲלִיט שׁוּב לַהֲלַחַם בָּהּ. וְכֹלֵנוּ לְצִידוֹ.
הַמִּשְׁפָּחָה, הַחֲבֵרִים, הַמִּרְפָּאָה, הַרוּחוּהָ, סִידוֹר הַתַּחֲבוּרָה, הַקִּיבוֹן, כֹּלֵנוּ בִּיחַד
- לַחֲמֵנוּ בְּטִירוֹף.

שְׁמוֹנֵה חֻדְשִׁים שֶׁל "לֹחֲמָה כִּמְיֹת" אֵנִי קוֹרֵאת לָזֶה.
הָרַבָּה בֵּית חֹלִים הָרַבָּה דְּבָרִים רַעִים.
וְגַם דְּבָרִים טוֹבִים. אֲנָשִׁים שָׂרָצוּ לַעֲזֹר וּנְתַנּוּ יָד וְהָיָה לָהֶם אִיכְפָּת.

מִשְׁפָּחָה נִפְלָאָה, תּוֹדָה לָאֵל.

כִּבְר נִדְמָה הָיָה שֶׁהַכֹּל עָבַר. וְתוֹךְ שְׁבוּעָה הַכֹּל חָזַר, הַמַּחֲלָה תִּקְפָּה שׁוּב.
וְלִרְפּוּאָה כִּבְר לֹא הָיְתָה תְּשׁוּבָה.

וְחָזַרְנוּ הַבֵּיתָה תְּשׁוּשִׁים.
נִיל בִּיקֵּשׁ שָׂרֵק לֹא יִכָּאֵב. לֹא יוֹתֵר בְּתֵי חֹלִים וְאִינְפּוֹדִיּוֹת וְקוֹר.
וְכֹלֵנוּ הָיִינוּ כֹּאֵן לְצִידוֹ בְּבֵית. זֶה לֹא כָאֵב - כִּמוֹ שֶׁהִבְטַחְנוּ.
לֹא הִבְטַחְנוּ שֶׁ-לֵּנוּ זֶה לֹא יִכָּאֵב.

בְּשָׁבוּעִים הָאֲחֵרִים לַחַיִּיו. נִיל גִּילָה אֶת עוֹלָם הַצְּבָעִים הָעֲשִׂיר, עוֹלָם הַנֶּפֶשׁ הַקְּסוּם שֶׁנִּיתַן לִבְטָאוֹ בַּמַּגּוּוֹן שֶׁל צִבְעֵי
עַל הַנִּיֵּר. יַחַד עִם לֵאֲלִילָהּ שֶׁאֵהָבָה אוֹתוֹ.

טִיִּיל אֵיתָנוּ עַל גְּבִי הָאֲטֵלֶס שֶׁל כָּל הָעוֹלָם. סִיפֵר עַל אֲרָצוֹת וַיָּמִים וְגִבּוֹלוֹת שֶׁאֲנַחֲנוּ הַחֲלָשִׁים בְּגִיאֹאוֹרֶפִיָּה בִּיקֵּשְׁנוּ
מִמֶּנּוּ לְדַעַת.

וְאֵהָבָנוּ.
שׁוֹחֲחֵנוּ עַל הַחַיִּים וְעַל הַמֵּתִים. עַל לִפְנֵי, וְאַחֲרֵי, וְאִיךְ.
וּנִפְרַדְנוּ.

אֵנִי רוֹצָה לְהֵאֱמִין שֶׁנִּיל נִמְצָא עֲכָשִׁיו שׁוּב בְּזִרְעוֹתֶיהָ הָאוֹהֲבוֹת שֶׁל אִימּוֹ שֶׁנִּפְטָרָה בְּהִיוּתוֹ בְּגִיל רַךְ, לְצֵד הָאֲמָא שְׁלִי,
וּסִבְתָּא שְׁלִי, וְשִׁלְמָה אַחִי וְהִילָדִים שֶׁאֵהָבּוּ אוֹתוֹ מֵאֹד.
וְשִׁכְמוֹ שֶׁנִּיל אָמַר לִי הוּא יִמְשִׁיךְ לִהְיוֹת אִתִּי/אֵיתָנוּ בְּנִשְׁמַתּוֹ וַיּוֹאֵל לִידִי כִּשְׁאֲזֻדֶּקֶק לוֹ. בָּצַר לָנוּ וּבְאֹשֶׁרָנוּ.

תּוֹדָה עַל הַהֲלוּוִיָּה הַיְפָה שֶׁעֲרַכְתֶּם לוֹ, הִיא הָיְתָה מְכֻבָּדָת, הָרַגְשְׁתִּי שֶׁאֵהָבְתֶּם.

אֵנִי תַּמִּיד תּוֹהָה אִיךְ יִסְכְּמוּ אָדָם עַל עֶרֶשׁ קִבְרוֹ,
מִסַּכְתַּת חַיִּים שֶׁלִּמָּה שֶׁתָּמָה עָבוּר.
הַמִּילִים שֶׁנִּאֲמָרוּ עָ"י אֵיתִי וְאַלְעָד הֵיוּ הַמִּילִים שֶׁנִּיל הָיָה מִתְרַגֵּשׁ לִשְׁמוֹעַ.
גַּם הַקִּדִּישׁ בִּשְׁפָה הָעִבְרִית בִּטָּח הָיָה אֹמֵר לוֹ הָרַבָּה יוֹתֵר.
לֹא נִאֲמָרוּ מִלֵּלוֹת הַסֵּפֶד מִטַּעַם הַקִּיבוֹן.

הָרַגְשְׁתִּי חֲזָק מֵאֹד אֶת אֵהָבְתֶּכֶם, אֶת הַחִיבוֹק הַגָּדוֹל וְהַסִּימְפָּטִיָּה, וְאֵנִי רוֹצָה לֹאמַר לָכֶם עַל כֵּךְ תּוֹדָה מְכֹל הַלֵּב.

נִיל שְׁלִי
הַכֹּל כִּבְר נִאֲמַר, וְתָם.
נוֹחַ עַל מִשְׁכַּבְךָ בְּשִׁלּוֹם אִישׁ יִקָּר וְאֵהָב.

שׁוֹשְׁנָה שָׂרָקִי.

יָמֵי הַוֹּלָדֶת

22/9 גב' חוה פרנק
מיטל כהן (נכדה י. מנה' יגורסקי)

אלדד ליפשיץ (נכד)

23/9 קרן ליפא (נכדה אפשטיין)
מאיה שוער (נכדה עמית-גרשמן)

24/9 קני ויטהם
אנדרו סימונס
סלע בלומנטל (נכד גליק)
קינן ארנברג (נכד)
ענר גלבוע (נכד ר. כהן)
מייקל פורסטר
מאיה פורסטר (נכדים)

25/9 גל ליון (נכדה)
דוד איאן קופף (נכד הרט-בן אבי)

27/9 קורין שפרונג
טלית דבולט
עומרי בן חיים (נכד)
יערה וייסבקר
איתן וייסבקר

28/9 עמית חייט
עמית דדוש

ימי נישואין

22/9 שולמית וג'וני פרנק
שרה ודוד דבולט

23/9 אלינה ומשה חרוש

27/9 טל ויאיר אשכנזי

28/9 רות וז'יק גולן
מרחרט ועומרי קופף

פרורים מהשולחן

בסוף השבוע שעבר, נפרדנו מאיש יקר, לוחם, שקט ונעים הליכות - ניל. כמעט ולא שמענו אותו, לא זועק, לא מתלונן - שקט! גם כש"סחב" את המחלה לתקופה כה ארוכה, עם הרבה סבל פיזי ונפשי, גם בזמן הטיפולים הקשים, כמעט ולא שמענו אותו. רק תודות על הטיפול בו. איש כל כך טוב, לא הרע לאף אחד, עדין ונחמד. כואב, כואב הלב.

שושנה, ירדן, עדיה ואלעד - אנו איתכם ועם המשפחה כואבים ומשתתפים בצערכם.

ובאותו סוף שבוע, מעשה שכר היה: שמעון (מלכה), יוסי (כהן) (האקונום) וחיים (בסו), לקראת ביקורת של משרד

הבריאות, עשו תיקונים ושיפוצים. שמעון וחיים עלו על סולם (בגובה של כ-4 מטר), וניסו לשים פלטת גבס בתקרה. הסולם מעד ויוסי שניסה לתפוס אותו למען יפלו השניים, נקרה בדרכה של הפלטה שנפלה מהתקרה, ישר על ראשו. את הסולם הוא כמובן לא הצליח להחזיק וכך נפלו שמעון וחיים. החבר'ה פונו למיון וכולם חזרו הביתה שלמים וכואבים.

בטריאטלון שבו השתתפו מעל 580 מתחרים, שנערך בשבת האחרונה, זכה ירדן ינטיס במקום השלישי בקטגוריה שלו, ובמקום ה-16 - בכללי ושיפר את השיא האישי שלו ב-5 דקות. רון לעומתו, שיפר את השיא האישי שלו ב-10 דקות.

ינטיסים - אנו גאים בכם. תמשיכו כך ותשאירו אותנו על המפה. כל הכבוד כמובן מגיע גם להורים שמשקיעים בשני הליצנים מזמנם וממרצם כל יום שבת - קמים בשעות המוקדמות של הבוקר, מסיעים, מאמנים ומחזירים. כל הכבוד לכולכם על שיתוף הפעולה.

ביום ראשון הקרוב, יוצא רותם איילון ל-4 ימי גיבוש צה"לי לקראת הגיוס ליחידה ההנדסית (יחידה נבחרת ללא מבינים).

אם יום-הכיפורים עבר ללא תקלות, נפילות או חבלות. ממרבית האנשים שמעתי שהאם לא היה קשה השנה, למרות החום שנופל כל שנה באופן קבוע לכבוד האם.

שבת שלום, חג (סוכות) שמח ושבוע שקט ונפלא לכולם - **דורית ב'.**

אושפיזין בסוכות

כולם מוזמנים להיות אושפיזין
ב"סיני בכפר"
פסטיבל סוכות של כפר הנשיא באירוח הכפרי
ביום שבת 2.1.02 מהשעה 17:00 עד השעה 22:00 (לפחות!).
פרטים בתאי הדואר.

רג'י, צילה, שר וקורין

ממחסן הבגדים

על מנת למנוע אי הבנות בעתיד, אנו מפרסמים לידיעת החברים את ההחלטה:
מכונות התפירה, דברי הסדקית ויתר הציוד במחסן הבגדים, אינם לשימוש של חברים/ות המבצעים/ות עבודה פרטית בתשלום.
בברכת שנה טובה ומוצלחת,
תרצה והצוות

יזכור

ט"ז בתשרי תשל"ח (1977) ארנון וטרמן.
 ט"ז בתשרי תשנ"ג (1992) גב' קלרה סטריקובסקי.
 ט"ז בתשרי תשנ"ד (1993) נורברט כהן.
 י"ז בתשרי תשל"ח (1977) מר יצחק סטריקובסקי.
 י"ז בתשרי תשמ"ו (1985) חיים גלעד.
 י"ט בתשרי תשל"ו (1975) גב' רות סטיל.
 כ"ה בתשרי תש"ח (1948) ליאון לייטמן.

חשבונות חשמל

כפי שדיווחתי, חלו שינויים בשעות התע"ז, (שיטת החיוב לחשמל לפי מחירי פסגה, גבע ושפל) וכמו-כן, היו עליות מחירי החשמל ותוספת אחוז אחד במע"מ.

לאור שינויים אלו, נשאלתי ע"י הרבה חברים אם עדיין כדאי לנו לעבוד לפי השיטה הזאת. בדקתי את התוצאות בחודש אוגוסט, החודש הראשון עם כל השינויים, יחד עם השוואה עם אוגוסט לפני שנה.

בבדיקה של כל השימוש החודשי של כל החברים, (למעט מספר וותיקים שמשלמים מחיר קבוע), התוצאות היו:

ממוצע מחיר אג' / קוט"ש	סה"כ מחיר בשקלים	סה"כ קוט"ש	
35.57	33,223	93,404	אוגוסט 2002
28.93	27,146	93,841	אוגוסט 2001

מזה, רואים שמחירי החשמל עבור אותה הכמות של קוט"ש עלו ב- 23% בין 2001 ל 2002. המחיר החדש שמשלמים בעיר, ללא שיטת התע"ז הוא 44.58 אג' / קוט"ש (כולל מע"מ). המסקנה: למרות העליה החדה במחירי החשמל, ושינוי השעות, עדיין החסכון בשיטת התע"ז הוא כ- 25%, וכדאי להמשיך עם השיטה. עשיתי בדיקה נוספת של שימוש בחשמל של כל הקיבוצ, כולל חד"א, ענפים, תושבים, וותיקים, וכי לא כלל המפעל, והגעתי ל 39.80 אג' / קוט"ש, שעדיין נמוך מהמחיר בעיר.

ה'סון

מאבקים פנימיים

לפני שבוע, כתבתי מאמר בו התייחסתי בציניות לתוצאות הבג"צ בנושא הקרקעות, ושינוי יעדן מחקלאות לבניית שכונות ובתים בקיבוצים ובמושבים.

השבוע, במפרץ אילת, קבוצת קיבוצים מפסידיים עוד מערכה - הזכות ד"ג מסחרי בתוך הים. שני המקרים מעידים על שינוי לרעת הקיבוצים. הארגון "הקשת הדמוקרטית המזרחית", מונה לא יותר מ-600 פעילים, רובם מזרחיים, מצליחים, בעלי תארים וכישורים בעולם כלכלת השוק.

לאחר מאבק שערך שנים, כשהקיבוצים היו בטוחים שהצדק איתם, בג"צ פסק לטובת "הקשת המזרחית" לשמחתם הרבה.
לדעתם השינוי מהותי ומחזיר להם את הכבוד. האם זה יספק אותם - ואולי לא.

אז עד מתי? באמת עד מתי? ראש ממשלת ישראל כבר מזמן ביקש סליחה והתנצל, יש היום מפלגות אנטי-דתיות שדאגתם היא השכבות החלשות וטיפוח השכונות.

יש הרבה משאבים לעיירות פיתוח - כמה זמן עוד הם ימשיכו להיות בגדר של פיתוח? כמה כסף מארה"ב ואנגליה נכנס כבר לעיירות הפיתוח - למלגות לימודים - לפיתוח השיכונים - לבניית מתנ"סים, לחינוך, רווחה, לפחות זו תמונת המצב כאן בחצור הגלילית.

האווירה בארץ כשהימין בשלטון, נותנת אותותיה גם בחיים היומיומיים שלנו.

כעת יש לי חשש מפני המשך המאבק - הלחץ המזרחי על חיינו בשני תחומים נוספים חשובים:

1. שינוי ההסטוריה בסיפור בניית הארץ בשוב 600 אלף יהודים, קליטת המוני יהודים מצפון אפריקה, תנאים קשים, ריסוס DDT, מעברות, כל משאבי המדינה בידיים של הקיבוצים ושינוי סיפור החלוציות בארץ. תזכרו: אהוד ברק התנצל!!!

2. השירה, תרבות העם. השירה הארץ ישראלית הולכת ונעלמת לטובת אותם זמרים מזרחיים שמשנים את כל השירים.

למה? כאילו ארצנו היא אך ורק תרבות "ים תיכונית" צפון אפריקאית.

לא מזמן, כמה אנשי רוח וציירים פתחו את הפה וכאשר דיברו על הנעשה, קם זעזוע במרקם החיים כאן. כנראה לא ניתן לפתוח את הפה, פן תפגע ברגישות העם.

(בדיחה): אפילו כאן בחדר האוכל, בשר הצלי נקרא "בשר צלי מזרחי"!!!

יתכן שרצוי שיקום ייצור בארץ בשם "ישראל", אנחנו ארץ שעדיין משנה דפוסים לדורות הבאים, אבל האם זה חייב להיות אדם יותר מזרחי מהסבא שלו שהגיע לכאן בשנות החמישים!!

ומתי ארגונים כמו "הקשת" יפסיקו לתקוף את הקיבוצים והאשכנזים?

ממילא הקיבוצים כמעט ואינם קיימים.

אין ספק שהעם היושב בציון מתרחקים כישראלים מיהדות הגולה, לא קל ליהדות המערב להכיר בנו, כי אנחנו ישראלים שונים.

כעת הכיוון שאנחנו נוטים אליו לגמרי אינו לטעמי: לא הימין, לא הדתיים, לא המתנחלים, לא הרבנים הדתיים הימניים בשטחים, לא התרבות הים-תיכונית.

יש ניכור בתוך העם ואיך עיירות הפיתוח יתפיסו איתנו? מתי ארגון ה"קשת" וציבור העיירות יתבגרו ויורידו מהבם את השנאה לחצי השני בעם?

שנה טובה - **הרבי ג'קסון** (מוצאי יום-כיפור)

"You are in the university of life. learn well. There will be a test!"

"Digi Divrei" - Divrei, digital version

<http://www.kfar-hanassi.org.il/khtalk/divrei.html> - Divrei issues

(User: "khtalk" password: "mansura")

<http://www.kfar-hanassi.org.il/telcomm> - My Main page

<http://www.kfar-hanassi.org.il/rainbow> - What makes people smile here?

הצטרף לקהילת כפר הנשיא באינטרנט.

כאן, המרחק אינו קובע אלא הלב !!
